ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 30ής Μαΐου 2006 *

Στην υπόθεση Τ-198/03,

Bank Austria Creditanstalt AG, με έδρα τη Βιένη (Αυστρία), εκπροσωπούμενη από τους C. Zschocke και J. Beninca, δικηγόροι,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τον S. Rating, στη συνέχεια, από τον A. Bouquet, επικουρούμενο από τους D. Waelbroeck και U. Zinsmeister, δικηγόροι, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως αποφάσεως του συμβούλου ακροάσεων της Επιτροπής, της 5ης Μαΐου 2003, περί δημοσιεύσεως του μη απορρήτου κειμένου της αποφάσεως της Επιτροπής της 11ης Ιουνίου 2002, στην υπόθεση COMP/36.571/D-1 — Αυστριακές τράπεζες («όμιλος Lombard»),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, N. J. Forwood και Σ. Παπασάββα, δικαστές,
γραμματέας: K. Andová, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Νοεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), ορίζει ότι, αν η Επιτροπή διαπιστώσει παράβαση των διατάξεων του άρθρου 81 ΕΚ ή του άρθρου 82 ΕΚ, «δύναται να υποχρεώσει με απόφαση τις συμμετέχουσες επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων να πάψουν τη διαπιστωθείσα παράβαση».

2 Το άρθρο 20 του κανονισμού 17, σχετικά με το επαγγελματικό απόρρητο, προβλέπει ότι οι πληροφορίες οι οποίες συνελέγησαν κατ' εφαρμογήν διαφόρων διατάξεων του κανονισμού αυτού «δύνανται να χρησιμοποιηθούν μόνο για τον σκοπό για τον οποίο εζητήθησαν» (παράγραφος 1), ότι η Επιτροπή καθώς και οι υπάλληλοί της και τα άλλα όργανα «υποχρεούνται να μην κάνουν χρήση των πληροφοριών, τις οποίες συνέλεξαν κατ' εφαρμογήν του παρόντος κανονισμού και, οι οποίες λόγω της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο» (παράγραφος 2) και, τέλος, ότι οι δύο αυτές πρώτες διατάξεις «δεν αντιτίθενται στη δημοσίευση γενικών πληροφοριών ή μελετών, οι οποίες δεν συμπεριλαμβάνουν στοιχεία εξατομικευμένα για τις επιχειρήσεις ή τις ενώσεις επιχειρήσεων» (παράγραφος 3).

3 Σύμφωνα με το άρθρο 21 του κανονισμού 17, η Επιτροπή υποχρεούται να δημοσιεύει τις αποφάσεις, τις οποίες εκδίδει «κατ' εφαρμογήν των άρθρων 2, 3, 6, 7 και 8» (παράγραφος 1). Στην παράγραφο 2 διευκρινίζεται ότι η εν λόγω δημοσίευση «μνημονεύει τα ονόματα των μερών και το ουσιώδες τμήμα της αποφάσεως» και «οφείλει να λαμβάνει υπόψη της το νόμιμο συμφέρον των επιχειρήσεων προς διαφύλαξη των επιχειρηματικών τους απορρήτων».

4 Η απόφαση 2001/462/ΕΚ, ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 23ης Μαΐου 2001, σχετικά με τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (ΕΕ L 162, σ. 21), ορίζει στο άρθρο 9:

«Όταν υπάρχει η πρόθεση να αποκαλυφθούν πληροφορίες που είναι δυνατόν να αποτελούν επιχειρηματικό απόρρητο, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση ενημερώνεται γραπτώς για την πρόθεση αυτή καθώς και για τους σχετικούς λόγους. Τάσσεται προθεσμία εντός της οποίας η επιχείρηση μπορεί να υποβάλει γραπτώς τυχόν παρατηρήσεις.

Όταν η ενδιαφερόμενη επιχείρηση αντιτίθεται στην αποκάλυψη των πληροφοριών αλλά διαπιστώνεται ότι οι πληροφορίες αυτές δεν τυγχάνουν προστασίας και μπορούν συνεπώς να αποκαλυφθούν, εκδίδεται σχετική αιτιολογημένη απόφαση, η οποία κοινοποιείται στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση. Στην απόφαση αυτή προσδιορίζεται η ημερομηνία μετά την οποία πρόκειται να αποκαλυφθούν οι πληροφορίες. Η ημερομηνία αυτή δεν πρέπει να τοποθετείται σε απόσταση μικρότερη της μιας εβδομάδας από την ημερομηνία της κοινοποίησης.

Το πρώτο και το δεύτερο εδάφιο εφαρμόζονται κατ' αναλογία και ως προς την αποκάλυψη πληροφοριών με δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.»

Ιστορικό της διαφοράς

5 Με την από 11 Ιουνίου 2002 απόφαση, εκδοθείσα στο πλαίσιο της υποθέσεως COMP/36.571/D-1 — Αυστριακές Τράπεζες («όμιλος Lombard»), η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η αιτούσα είχε μετάσχει, από την 1η Ιανουαρίου 1995 έως τις 24 Ιουνίου 1998, σε σύμπραξη με πολλές άλλες αυστριακές τράπεζες (άρθρο 1) για την οποία αποφάσισε να της επιβάλει (άρθρο 3), καθώς και στις άλλες τράπεζες που αφορά η διαδικασία, πρόστιμο (στο εξής: απόφαση περί επιβολής προστίμων).

6 Με επιστολή της 12ης Αυγούστου 2002, η Επιτροπή διαβίβασε στην αιτούσα σχέδιο μη απορρήτου κειμένου της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων και της ζήτησε την άδεια να προβεί στη δημοσίευση του κειμένου αυτού.

7 Στις 3 Σεπτεμβρίου 2002, η αιτούσα (όπως και η πλειοψηφία των άλλων τραπεζών) άσκησε προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, που ενεγράφη στο πρωτόκολλο με αριθμό Τ-260/02. Με την προσφυγή αυτή, η αιτούσα

δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά που διαπίστωσε η Επιτροπή στην επίμαχη απόφαση, αλλά μόνον το ύψος του επιβληθέντος προστίμου.

8 Με το από 10 Σεπτεμβρίου 2002 έγγραφο, η αιτούσα, σε συνέχεια της από 12 Αυγούστου 2002 αιτήσεως παροχής αδείας δημοσιεύσεως, ζήτησε από την Επιτροπή να δημοσιεύσει την απόφαση περί επιβολής προστίμων αφαιρώντας την έκθεση των πραγματικών περιστατικών σχετικά με το έτος 1994 που περιλαμβανόταν στην αιτιολογική σκέψη 7 και αντικαθιστώντας τις αιτιολογικές σκέψεις 8 έως 12 της αποφάσεως αυτής με ένα απόσπασμα κειμένου που της προέτεινε.

9 Στις 7 Οκτωβρίου 2002, οι οικείες υπηρεσίες της Επιτροπής διοργάνωσαν σύσκεψη με τους δικηγόρους όλων των αποδεκτών της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων. Κατά τη σύσκεψη αυτή, δεν μπόρεσαν να συμφωνήσουν ως προς το προς δημοσίευση κείμενο σχετικά με το από 10 Σεπτεμβρίου 2002 αίτημα της αιτούσας. Όσον αφορά το αίτημα αυτό, ο αρμόδιος διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού της Επιτροπής απηύθυνε, στις 22 Οκτωβρίου 2002, έγγραφο στην αιτούσα υπενθυμίζοντάς της τη θέση της Επιτροπής περί της δημοσιεύσεως της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων και κοινοποιώντας της αναθεωρηθέν μη απόρρητο κείμενο της αποφάσεως αυτής.

10 Στις 6 Νοεμβρίου 2002, η αιτούσα απευθύνθηκε στον σύμβουλο ακροάσεων ζητώντας του να κάνει δεκτό το από 10 Σεπτεμβρίου 2002 αίτημά της.

11 Με το από 20 Φεβρουαρίου 2003 έγγραφο, ο σύμβουλος ακροάσεων, κρίνοντας ότι το εν λόγω νέο αίτημα δεν ήταν βάσιμο, υπέβαλε στην αιτούσα ένα νέο μη απόρρητο κείμενο της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων.

12 Με το από 28 Φεβρουαρίου 2003 έγγραφο, η αιτούσα ανέφερε ότι εξακολουθούσε να είναι αντίθετη προς τη δημοσίευση αυτού του μη απορρήτου κειμένου.

13 Με το από 5 Μαΐου 2003 έγγραφο, ο σύμβουλος ακροάσεων, υποβάλλοντας ένα αναθεωρηθέν μη απόρρητο κείμενο της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, αποφάσισε να απορρίψει την ένσταση της αιτούσας ως προς τη δημοσίευση της αποφάσεως αυτής (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Σύμφωνα με το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462, ο σύμβουλος ακροάσεων έκρινε ότι το κείμενο της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων (στο εξής: επίμαχο κείμενο) δεν περιλαμβάνει πληροφορίες τυγχάνουσες της προβλεπομένης από το κοινοτικό δίκαιο προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 6 Ιουνίου 2003 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα άσκησε, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, την υπό κρίση προσφυγή.

15 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε αυθημερόν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα υπέβαλε, κυρίως, αίτηση αναστολής εκτελέσεως της επίμαχης αποφάσεως μέχρι να εκδοθεί απόφαση επί της ουσίας και, επικουρικώς, αίτηση με σκοπό να απαγορευθεί στην Επιτροπή μέχρι την ημερομηνία αυτή η δημοσίευση του επιμάχου κειμένου. Η εν λόγω αίτηση απορρίφθηκε με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 7ης Νοεμβρίου 2003, Τ-198/03 R, Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-4879). Η απόφαση περί επιβολής προστίμων δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 24 Φεβρουαρίου 2004 (ΕΕ L 56, σ. 1).

16 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Ιουλίου 2003, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου η οποία, με απόφαση του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου της 30ής Μαρτίου 2004, θα συνεκδικαστεί με την εξέταση της ουσίας της υποθέσεως.

17 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

18 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

19 Η προσφεύγουσα προβάλλει έξι λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της, οι οποίοι αντλούνται, αντιστοίχως, από παράβαση του άρθρου 21, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, από παράβαση του άρθρου 21, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, από το μη σύννομο της δημοσιεύσεως των τμημάτων της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων σχετικά με το έτος 1994, από παράβαση του κανονισμού (ΕΚ) 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ L 8, σ. 1), από προσβολή της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και παράβαση του κανονισμού 1 του Συμβουλίου, της 15ης Απριλίου 1958, περί καθορισμού του γλωσσικού καθεστώτος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 14), λόγω της πρόωρης δημοσιεύσεως στο Διαδίκτυο, στα γερμανικά, της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, και, τέλος, από τη μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

20 Αφενός, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Πρώτον, ισχυρίζεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή, εφόσον δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική της θέση, και, δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον. Τρίτον, η Επιτροπή θεωρεί ότι όλοι οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη της προσφυγής της είναι απαράδεκτοι, γεγονός το οποίο συνεπάγεται το απαράδεκτο του συνόλου της προσφυγής. Αφετέρου, η Επιτροπή φρονεί ότι, εν πάση περιπτώσει, οι προβληθέντες από την προσφεύγουσα λόγοι ακυρώσεως δεν είναι βάσιμοι.

21 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει, κατ' αρχάς, να εξεταστούν οι δύο πρώτες ενστάσεις απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή και, δεύτερον, το παραδεκτό και η ουσία των προβληθέντων από την προσφεύγουσα λόγων ακυρώσεως.

Επί των ενστάσεων απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή

Επί της υπάρξεως πράξεως δυναμένης να προσβληθεί

— Επιχειρήματα των διαδίκων

22 Η Επιτροπή συνάγει από το άρθρο 9 της αποφάσεως 2001/462 (παρατεθέν στη σκέψη 4 ανωτέρω) ότι η απόφαση του συμβούλου ακροάσεων μπορεί να θεωρεί ως μέτρο παράγον δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική της θέση μόνον καθόσον η εν λόγω απόφαση επιτρέπει τη δημοσίευση «επιχειρηματικών απορρήτων» ή άλλων πληροφοριών που τυγχάνουν παρεμφερούς προστασίας.

23 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η απόφαση περί του περιεχομένου της δημοσιεύσεως του μη απορρήτου κειμένου πράξεως εμπίπτει, αντιθέτως, στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής και δεν μπορεί να θίξει τη νομική θέση των αποδεκτών της αποφάσεως.

24 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν ανέφερε, ούτε στο απευθυνθέν προς τον σύμβουλο ακροάσεων αίτημα ούτε στο δικόγραφο της προσφυγής της, κανένα επιχειρηματικό απόρρητο και καμιά πληροφορία απολαύουσα παρεμφερούς προστασίας, που περιλαμβάνονται στο επίμαχο κείμενο. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο σύμβουλος ακροάσεων, εκδίδοντας την προσβαλλομένη απόφαση, ουδόλως αρνήθηκε τον απόρρητο χαρακτήρα οποιουδήποτε στοιχείου, και, κατά συνέπεια, η εν λόγω απόφαση δεν μπορεί να συνιστά βλαπτική πράξη.

25 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ως προς αυτήν. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως βαίνει πέραν των διαπιστώσεων σχετικά με τη μη ύπαρξη επιχειρηματικών απορρήτων στο επίμαχο κείμενο. Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 9, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462 διαδικασία διασφαλίζει την προστασία των επιχειρηματικών απορρήτων, ενώ το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, της εν λόγω αποφάσεως διέπει, ανεξαρτήτως του ζητήματος αν υπάρχουν επιχειρηματικά απόρρητα, τη δημοσιοποίηση πληροφοριών που πρέπει να δημοσιευτούν στην Επίσημη Εφημερίδα.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

26 Κατά πάγια νομολογία, αποτελούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, τα μέτρα των οποίων τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9· απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, Τ-10/92 έως Τ-12/92 και Τ-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2667, σκέψη 28· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 2003, Τ-219/01, Commerzbank κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2843, σκέψη 53, και προαναφερθείσα στη σκέψη 15 ανωτέρω απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, σκέψη 31).

27 Συναφώς, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η άποψη της Επιτροπής ότι η προσβαλλομένη απόφαση, εκδοθείσα βάσει του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462, δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, επειδή δεν αποφαίνεται περί της υπάρξεως επιχειρηματικών απορρήτων ή άλλων πληροφοριών που τυγχάνουν παρεμφερούς προστασίας.

28 Το άρθρο 9 της αποφάσεως 2001/462 σκοπεί να θέσει σε εφαρμογή, από απόψεως διαδικασίας, την προστασία που προβλέπει το κοινοτικό δίκαιο για τις πληροφορίες των οποίων η Επιτροπή έλαβε γνώση στο πλαίσιο διαδικασιών εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού. Συναφώς, το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 διευκρινίζει ότι τέτοιας προστασίας τυγχάνουν, μεταξύ άλλων, πληροφορίες που συνελέγησαν κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 17 και οι οποίες, ως εκ της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο.

29 Ωστόσο, ο τομέας των πληροφοριών που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο εκτείνεται πέραν των επιχειρηματικών απορρήτων των επιχειρήσεων (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Lenz στην απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, 1977). Συναφώς, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ της προστασίας που απαιτείται να παρέχεται σε πληροφορίες που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο σε σχέση με πρόσωπα, επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων που απολαύουν του δικαιώματος ακροάσεως στο πλαίσιο διαδικασίας εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού και της προστασίας που πρέπει να χορηγείται σε τέτοιου είδους πληροφορίες σε σχέση με το κοινό εν γένει. Πράγματι, η υποχρέωση των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των θεσμικών οργάνων να μη δημοσιοποιούν τις πληροφορίες που κατέχουν, οι οποίες καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο, θεσπισθείσα στο άρθρο 287 ΕΚ και τεθείσα σε εφαρμογή, στον τομέα των εφαρμοστέων στις επιχειρήσεις κανόνων του ανταγωνισμού, με το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, αμβλύνεται όσον αφορά τα πρόσωπα στα οποία το άρθρο 19, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού παρέχει το δικαίωμα ακροάσεως. Η Επιτροπή μπορεί να κοινοποιήσει στα πρόσωπα αυτά ορισμένες πληροφορίες καλυπτόμενες από το επαγγελματικό απόρρητο, καθόσον η εν λόγω κοινοποίηση είναι αναγκαία για την ομαλή διεξαγωγή των αποδείξεων. Ωστόσο, η δυνατότητα αυτή δεν ισχύει για τα επιχειρηματικά απόρρητα, στα οποία διασφαλίζεται ειδική προστασία (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα απόφαση AKZO Chemie κατά Επιτροπής, σκέψεις 26 έως 28). Αντιθέτως, πληροφορίες καλυπτόμενες από το επαγγελματικό απόρρητο δεν μπορούν να δημοσιοποιηθούν στο κοινό γενικώς, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για επιχειρηματικά απόρρητα ή άλλες απόρρητες πληροφορίες.

30 Η ανάγκη τέτοιας διαφορετικής μεταχειρίσεως υπενθυμίστηκε με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, Τ-353/94, Postbank κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-921, σκέψη 87), η οποία διευκρίνισε, ως προς την έννοια του επιχειρηματικού απορρήτου, ότι πρόκειται για πληροφοριακά στοιχεία των οποίων όχι μόνο η κοινολόγηση αλλά και η απλή διαβίβαση σε υποκείμενο δικαίου άλλο από εκείνο που παρέσχε το στοιχείο μπορεί να προκαλέσει σοβαρή βλάβη στα συμφέροντα του υποκειμένου αυτού.

31 Επομένως, τα δύο πρώτα εδάφια του άρθρου 9 της αποφάσεως 2001/462, που αναφέρονται στην προστασία των επιχειρηματικών απορρήτων, σκοπούν ειδικότερα την κοινολόγηση πληροφοριακών στοιχείων σε πρόσωπα, επιχειρήσεις ή

ενώσεις επιχειρήσεων για τον σκοπό της ασκήσεως του δικαιώματός τους ακροάσεως στο πλαίσιο της διαδικασίας εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού. Αντιθέτως, όσον αφορά την κοινολόγηση πληροφοριακών στοιχείων στο κοινό γενικώς, μέσω της δημοσιεύσεώς τους στην Επίσημη Εφημερίδα, οι εν λόγω διατάξεις εφαρμόζονται mutatis mutandis, σύμφωνα με το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462. Τούτο συνεπάγεται μεταξύ άλλων ότι, όταν ο σύμβουλος ακροάσεων λαμβάνει απόφαση βάσει της διατάξεως αυτής, υποχρεούται να μεριμνά για την τήρηση του επαγγελματικού απορρήτου προκειμένου για πληροφορίες που δεν απαιτούν την τόσο ειδική προστασία που χορηγείται στα επιχειρηματικά απόρρητα, και ιδίως πληροφοριακών στοιχείων που μπορούν να κοινοποιηθούν σε τρίτους οι οποίοι έχουν δικαίωμα ακροάσεως όσον τους αφορά, των οποίων όμως ο απόρρητος χαρακτήρας απαγορεύει τη δημοσιοποίηση στο κοινό.

32 Επιπλέον, κατά την αιτιολογική σκέψη 9 της αποφάσεως 2001/462, «σε περίπτωση αποκάλυψης πληροφοριών σχετικών με φυσικά πρόσωπα πρέπει να δίνεται ιδιαίτερη προσοχή στον κανονισμό [...] 45/2001».

33 Επομένως, ο σύμβουλος ακροάσεων υποχρεούται να μεριμνά για την τήρηση των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού όταν λαμβάνει απόφαση επιτρέπουσα, βάσει του άρθρου 9 της αποφάσεως 2001/462, την αποκάλυψη πληροφοριακών στοιχείων.

34 Κατά συνέπεια, όταν ο σύμβουλος ακροάσεων λαμβάνει απόφαση βάσει του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462, δεν πρέπει μόνο να εξετάζει αν το προς δημοσίευση κείμενο αποφάσεως ληφθείσας βάσει του κανονισμού 17 περιλαμβάνει επιχειρηματικά απόρρητα ή άλλα πληροφοριακά στοιχεία που τυγχάνουν παρεμφερούς προστασίας. Πρέπει επίσης να εξακριβώνει αν το κείμενο αυτό περιλαμβάνει άλλα πληροφοριακά στοιχεία που δεν μπορούν να δημοσιοποιηθούν στο κοινό, είτε λόγω κανόνων του κοινοτικού δικαίου που τα προστατεύουν ειδικώς είτε λόγω του γεγονότος ότι τα πληροφοριακά αυτά στοιχεία εμπίπτουν στα στοιχεία τα οποία, εκ της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Συνεπώς, η απόφαση του συμβούλου ακροάσεων παράγει έννομα

αποτελέσματα καθόσον αποφαίνεται περί του αν το προς δημοσίευση κείμενο περιλαμβάνει τέτοιου είδους πληροφοριακά στοιχεία.

35 Η εν λόγω ερμηνεία του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462 συνάδει με το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, σύμφωνα με το οποίο «η δημοσίευση [...] οφείλει να λαμβάνει υπόψη το νόμιμο συμφέρον των επιχειρήσεων προς διαφύλαξη των επιχειρηματικών τους απορρήτων». Πράγματι, η εν λόγω διάταξη, που τονίζει την ιδιαίτερη προστασία που είναι αναγκαίο να παρέχεται στα επιχειρηματικά απόρρητα, δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι περιορίζει τη χορηγούμενη με άλλους κανόνες του κοινοτικού δικαίου προστασία, όπως το άρθρο 287 ΕΚ, το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και ο κανονισμός 45/2001, στα άλλα πληροφοριακά στοιχεία που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο.

36 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η προσβαλλομένη απόφαση παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα έναντι της προσφεύγουσας καθόσον διαπιστώνει ότι το επίμαχο κείμενο δεν περιλαμβάνει πληροφοριακά στοιχεία προστατευόμενα κατά της δημοσιοποιήσεως στο κοινό. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που αντλεί η Επιτροπή από τη μη ύπαρξη πράξεως δυνάμενης να προσβληθεί.

Επί του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

37 Η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα δεν έχει συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

38 Πρώτον, η Επιτροπή στηρίζεται στους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι η απόφαση του συμβούλου ακροάσεων δεν είναι πράξη δυναμένη να προσβληθεί.

39 Δεύτερον, η Επιτροπή εκθέτει ότι η απόφαση περί επιβολής προστίμων δεν περιλαμβάνει καμία πληροφορία άγνωστη στο κοινό, λόγω του ότι τα μη απόρρητα κείμενα της ανακοινώσεως των αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και της πρόσθετης ανακοινώσεως αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000 στην ίδια υπόθεση κατέστησαν δημόσια μέσω τρίτου. Η Επιτροπή τονίζει ότι, αντίθετα προς άλλους αποδέκτες της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, η προσφεύγουσα δεν άσκησε καμία προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά της διαβιβάσεως των κειμένων αυτών στον εν λόγω τρίτο.

40 Τρίτον, η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα απώλεσε κάθε συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω της δημοσιεύσεως του επιμάχου κειμένου στην Επίσημη Εφημερίδα. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι σύμφωνα με τα προβληθέντα από την προσφεύγουσα επιχειρήματα προς στήριξη της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο σκοπός της υπό κρίση προσφυγής είναι η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη καθυστέρηση της δημοσιεύσεως της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων κατά τον χρόνο που ο γενικός διευθυντής απειλούνταν από τις ποινικές συνέπειες της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη σύμπραξη που αποκαλείται «όμιλος Lombard». Εφόσον η ποινική δίωξη που κινήθηκε κατά των μελών των διευθύνσεων των συμμετεχουσών στη σύμπραξη αυτή εγκαταλείφθηκε εν τω μεταξύ, σύμφωνα με την Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν έχει κανένα λόγο να αμφισβητήσει τη δημοσίευση του επιμάχου κειμένου.

41 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα εν λόγω επιχειρήματα υποστηρίζοντας, πρώτον, ότι η προσβαλλομένη απόφαση παραβαίνει από πολλές απόψεις διατάξεις προς προστασία των ατομικών της συμφερόντων. Η προσφεύγουσα εκθέτει, μεταξύ άλλων, ότι το επίμαχο κείμενο στηρίζεται σε πληροφοριακά στοιχεία που η Επιτροπή συνέλεξε κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 17 και καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο δυνάμει του άρθρου 20 του ιδίου κανονισμού και του άρθρου 287 ΕΚ.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

42 Οι διατάξεις σχετικά με το επαγγελματικό απόρρητο που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα έχουν ως αντικείμενο, μεταξύ άλλων, την προστασία των προσώπων τα οποία αφορά διαδικασία εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού βάσει του κανονισμού 17 από ζημία δυναμένη να προκληθεί από τη δημοσιοποίηση των πληροφοριακών στοιχείων που η Επιτροπή συνέλεξε στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής. Επομένως, δεν μπορεί να μη γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα έχει, κατ' αρχήν, έννομο συμφέρον να στραφεί κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

43 Στη συνέχεια, επισημαίνεται ότι η δημοσίευση των ανακοινώσεων αιτιάσεων, που αναφέρονται στη σκέψη 39 ανωτέρω, εκ μέρους τρίτου δεν ασκεί επιρροή στο έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας. Πράγματι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που περιλαμβάνονται στα εν λόγω έγγραφα ταυτίζονται με αυτά που περιλαμβάνονται στα επίμαχα τμήματα της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, το περιεχόμενο της τελευταίας αυτής αποφάσεως είναι εντελώς διαφορετικό από το περιεχόμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων. Η ανακοίνωση αιτιάσεων σκοπεί να παράσχει στα ενδιαφερόμενα μέρη τη δυνατότητα να κοινοποιήσουν την άποψή τους επί των στοιχείων τα οποία η Επιτροπή έχει προσωρινώς δεχθεί εις βάρος τους. Αντιθέτως, η απόφαση περί επιβολής προστίμων περιλαμβάνει περιγραφή των πραγματικών περιστατικών που η Επιτροπή θεωρεί ως αποδεδειγμένα. Κατά συνέπεια, η δημοσίευση της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και η προσθήκη της, μολονότι μπορεί να είναι επιζήμια για τα ενδιαφερόμενα μέρη, δεν στερεί από τους αποδέκτες της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων το έννομο συμφέρον να προβάλουν ότι το προς δημοσίευση κείμενο της εν λόγω αποφάσεως περιλαμβάνει πληροφοριακά στοιχεία προστατευόμενα κατά της δημοσιοποιήσεώς τους στο κοινό.

44 Ως προς τη δημοσίευση της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων που επήλθε μεταγενέστερα από την άσκηση της προσφυγής, υπενθυμίζεται ότι το έννομο συμφέρον του αποδέκτη αποφάσεως να την αμφισβητήσει δεν μπορεί να αποκρουσθεί λόγω του ότι η απόφαση αυτή έχει ήδη εκτελεστεί, δεδομένου ότι η ακύρωση της αποφάσεως αυτής μπορεί, καθεαυτή, να έχει έννομες συνέπειες, ιδίως υποχρεώνοντας την Επιτροπή να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου και αποφεύγοντας την επανάληψη αυτής της πρακτικής εκ μέρους της Επιτροπής (αποφάσεις του Δικαστηρίου AKZO Chemie κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 29 ανωτέρω, σκέψη 21, και της 26ης Απριλίου 1988, 207/86, Apesco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2151, σκέψη 16·

απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1994, Τ-46/92, Scottish Football κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1039, σκέψη 14· διάταξη του Πρωτοδικείου της 1ης Φεβρουαρίου 1999, Τ-256/97, BEUC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-169, σκέψη 18).

45 Τέλος, η επιχειρηματολογία της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα, ασκώντας την υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως, σκοπεί μόνο να καθυστερήσει τη δημοσίευση της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων για να αποφύγει τη δυνατότητα χρησιμοποιήσεως των πληροφοριακών στοιχείων που περιλαμβάνει η εν λόγω απόφαση στο πλαίσιο της ποινικής διώξεως κατά του γενικού διευθυντή της, ούτως ώστε έχει απολέσει κάθε έννομο συμφέρον μετά την εγκατάλειψη της εν λόγω διαδικασίας εκ μέρους των αυστριακών δικαστικών αρχών, δεν ενισχύεται από τα στοιχεία της δικογραφίας. Συναφώς, προκύπτει, μεταξύ άλλων, από την προαναφερθείσα στη σκέψη 15 ανωτέρω διάταξη Bank Austria Creditanstalt κατά της Επιτροπής (σκέψεις 44 έως 47), ότι η αναφορά των εν λόγω ποινικών διαδικασιών αποτελεί μόνον ένα από τα στοιχεία που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα για να αποδείξει ότι πληρούται η προϋπόθεση σχετικά με το επείγον της αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ωστόσο, αφενός, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε, με την αίτησή της για λήψη ασφαλιστικών μέτρων, ότι η προσβαλλομένη απόφαση της προκάλεσε ζημία και από άλλες απόψεις. Αφετέρου, το γεγονός ότι οι προϋποθέσεις που οδήγησαν έναν προσφεύγοντα να ζητήσει αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν υφίστανται πλέον, δεν συνεπάγεται την εξάλειψη του εννόμου συμφέροντος προς ακύρωση της αποφάσεως αυτής.

46 Κατά συνέπεια, πρέπει επίσης να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που αντλεί η Επιτροπή από την έλλειψη εννόμου συμφέροντος.

Επί των λόγων ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα

47 Κατ' αρχάς, πρέπει να εξετασθούν οι δύο πρώτοι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, οι οποίοι αντλούνται από παράβαση του άρθρου 21, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17, στη συνέχεια, ο τρίτος και έβδομος λόγος ακυρώσεως,

που αντλούνται από το μη σύννομο της δημοσιεύσεως της περιγραφής των πραγματικών περιστατικών σχετικά με το έτος 1994, κατόπιν, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του κανονισμού 45/2001, και, τέλος, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από το μη σύννομο της πρόωρης δημοσιεύσεως, στο Διαδίκτυο, του γερμανικού κειμένου της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 21, παράγραφος 1, του κανονισμού 17

— Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση περί επιβολής προστίμων δεν αποτελεί μέρος των αποφάσεων, η δημοσίευση των οποίων είναι υποχρεωτική βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 1, του κανονισμού 17. Ισχυρίζεται ότι, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, μόνον οι αποφάσεις που λαμβάνονται κατ' εφαρμογήν των άρθρων 2, 3, 6, 7 και 8 του εν λόγω κανονισμού πρέπει να δημοσιεύονται, και το άρθρο 20 του κανονισμού 17, σχετικά με την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου, απαγορεύει τη δημοσίευση κάθε άλλης αποφάσεως που εκδίδεται βάσει του εν λόγω κανονισμού. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, οι διατάξεις του κανονισμού 17 που αφορούν την προστασία των επιχειρηματικών απορρήτων εκ μέρους της Επιτροπής (άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17) αποτελούν τον κανόνα και οι διατάξεις σχετικά με τη δημοσίευση των αποφάσεων (άρθρο 21 του κανονισμού 17) την εξαίρεση.

49 Η προσφεύγουσα τονίζει ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 17 αφορά τις αποφάσεις με τις οποίες η Επιτροπή υποχρεώνει τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις να θέσουν τέρμα στη διαπιστωθείσα παράβαση. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση περί επιβολής προστίμων δεν εξομοιούται με τέτοιου είδους αποφάσεις, εφόσον η παράβαση είχε σαφώς λήξει πριν από την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως. Επομένως, η υποχρέωση να τεθεί τέρμα στην παράβαση, η οποία περιλαμβάνεται στο άρθρο 2 του διατακτικού της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων είναι, σύμφωνα με την άποψη της προσφεύγουσας, άνευ αντικειμένου, και μάλιστα ανυπόστατη. Η προσφεύγουσα συνάγει ότι το άρθρο 20 του κανονισμού 17 απαγορεύει τη δημοσίευση του πλήρους κειμένου της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων.

50 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό του παρόντος λόγου ακυρώσεως ισχυριζόμενη, πρώτον, ότι η δημοσίευση της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων δεν προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφαση, αλλά από το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού 17. Δεύτερον, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί πλέον να ισχυριστεί, με την υπό κρίση προσφυγή, ότι η υποχρέωση να τεθεί τέρμα στην παράβαση που περιλαμβάνεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων είναι παράνομη, καθόσον η εν λόγω αιτίαση, η οποία δεν στρέφεται κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά κατά της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, προβλήθηκε εκπροθέσμως. Τρίτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η έκθεση του παρόντος λόγου ακυρώσεως, που περιλαμβάνεται στο δικόγραφο της προσφυγής, δεν πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

51 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, εν πάση περιπτώσει, η έκθεση της προσφεύγουσας δεν είναι βάσιμη από νομικής απόψεως καθόσον, αφενός, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η νομότυπη υποχρέωση να τεθεί τέρμα στην παράβαση αποτελεί τη sine qua non προϋπόθεση της δημοσιεύσεως της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων χωρίς να αμφισβητείται ότι στην εν λόγω απόφαση περιλαμβάνεται τέτοια υποχρέωση και, αφετέρου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το άρθρο 21 του κανονισμού 17 προβλέπει παρέκκλιση της αρχής της προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου χωρίς να ισχυρίζεται ότι παραβιάστηκε η προστασία του επαγγελματικού απορρήτου.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

52 Ως προς το παραδεκτό αυτού του λόγου ακυρώσεως, πρώτον, από τις αναλύσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 27 έως 36 ανωτέρω, προκύπτει ότι δεν είναι βάσιμα τα επιχειρήματα της Επιτροπής σύμφωνα με τα οποία η δημοσίευση του επιμάχου κειμένου δεν προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφαση και η προσφεύγουσα δεν έχει κανένα συμφέρον να αμφισβητεί το περιεχόμενο του εν λόγω κειμένου. Πράγματι, προβάλλοντας τα επιχειρήματα αυτά, η Επιτροπή δεν λαμβάνει υπόψη τη συλλογιστική της προσφεύγουσας που σκοπεί ακριβώς να προβάλει ότι το επίμαχο κείμενο περιλαμβάνει πληροφοριακά στοιχεία τα οποία,

εφόσον καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, δεν μπορούν να δημοσιευθούν. Ωστόσο, η δημοσίευση των επιμάχων αποσπασμάτων, την αποκάλυψη των οποίων αντέκρουσε η προσφεύγουσα για τον λόγο ότι περιλαμβάνουν πληροφοριακά στοιχεία που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο, προκύπτει από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

53 Δεύτερον, η προσφεύγουσα, ισχυριζόμενη ότι απόφαση περιλαμβάνουσα υποχρέωση να τεθεί τέρμα στην παράβαση, όταν η εν λόγω παράβαση έχει ήδη λήξει, δεν εμπίπτει στις αποφάσεις η δημοσίευση των οποίων είναι υποχρεωτική βάσει του άρθρου 21 του κανονισμού 17, δεν αμφισβητεί μόνον τη νομιμότητα της υποχρεώσεως που περιλαμβάνεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, αλλά και την ερμηνεία του άρθρου 21 του κανονισμού 17 επί της οποίας στηρίζεται η προσβαλλομένη απόφαση. Υπό την έννοια αυτή, η αιτίασή της δεν μπορεί να μη ληφθεί υπόψη επειδή προβλήθηκε εκπροθέσμως. Περαιτέρω, δεν είναι ευκταίον, για λόγους οικονομίας της διαδικασίας, να εξαρτηθεί το παραδεκτό του παρόντος λόγου ακυρώσεως από την προϋπόθεση ότι ο αποδέκτης της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, επιθυμώντας να αμφισβητήσει τη δημοσίευσή τους, έχει ασκήσει προσφυγή κατά της επιβολής της υποχρεώσεως που περιλαμβάνεται στην απόφαση αυτή.

54 Τρίτον, η έκθεση του πρώτου λόγου ακυρώσεως στο δικόγραφο της προσφυγής είναι αρκούντως σαφής και εύλογη εφόσον επέτρεψε στην Επιτροπή να προετοιμάσει εμπεριστατωμένη επιχειρηματολογία για την άμυνά της και το Πρωτοδικείο κρίνει ότι μπορεί να αποφανθεί επί αυτών των ισχυρισμών. Επομένως, η έκθεση αυτού του λόγου ακυρώσεως πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας.

55 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα είναι παραδεκτός.

56 Όσον αφορά το βάσιμο αυτού του λόγου ακυρώσεως, η προτεινόμενη από την προσφεύγουσα ερμηνεία του άρθρου 21, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, ότι το άρθρο προβλέπει μόνον τη δημοσίευση των αποφάσεων που περιλαμβάνουν την υποχρέωση να τεθεί τέρμα στην παράβαση, δεν μπορεί ωστόσο να γίνει δεκτή. Πράγματι, ο κανονισμός 17 έχει ως αντικείμενο, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές του σκέψεις καθώς και από το άρθρο 83, παράγραφος 2, στοιχείο α', ΕΚ, τη διασφάλιση της τηρήσεως των κανόνων του ανταγωνισμού από τις επιχειρήσεις και εξουσιοδοτεί, προς τούτο, την Επιτροπή να υποχρεώνει τις επιχειρήσεις να θέτουν τέρμα στη διαπιστωθείσα παράβαση, καθώς και να επιβάλλει πρόστιμα και χρηματικές ποινές σε περίπτωση παραβάσεως. Το δικαίωμα λήψεως των σχετικών αποφάσεων ενέχει κατ' ανάγκην το δικαίωμα διαπιστώσεως της παραβάσεως για την οποία πρόκειται (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Μαρτίου 1983, 7/82, GVL κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 483, σκέψη 23). Επομένως, η Επιτροπή μπορεί να εκδίδει, βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, απόφαση διαπιστώνουσα απλώς παράβαση η οποία έχει ήδη λήξει, εάν έχει έννομο συμφέρον προς τούτο (προαναφερθείσα απόφαση GVL κατά Επιτροπής, σκέψη 24 έως 28). Ομοίως, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή μπορεί να επιβάλλει πρόστιμο λόγω συμπεριφοράς που αποτελεί παράβαση η οποία έχει ήδη λήξει (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970, 41/69, ACF Chemiefarma κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 397, σκέψη 175, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Οκτωβρίου 2005, Τ-22/02 και Τ-23/02, Sumitomo Chemical και Sumika Fine Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4065, σκέψεις 37, 38 και 131). Ωστόσο, απόφαση επιβάλλουσα πρόστιμα, ληφθείσα βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, συνεπάγεται οπωσδήποτε διαπίστωση της παράβασης βάσει του άρθρου 3 του ιδίου κανονισμού (βλ., συναφώς, προαναφερθείσες αποφάσεις GVL κατά Επιτροπής, σκέψη 23, και Sumitomo Chemical και Sumika Fine Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 36).

57 Πρέπει να προστεθεί ότι η αποστολή επιβλέψεως που αναθέτουν στην Επιτροπή τα άρθρα 81, παράγραφος 1, ΕΚ και 82 ΕΚ δεν περιλαμβάνει μόνο το έργο της διώξεως και της καταστολής των μεμονωμένων παραβάσεων, αλλά περιλαμβάνει και το καθήκον ασκήσεως μιας γενικής πολιτικής με στόχο την εφαρμογή στον τομέα του ανταγωνισμού των αρχών που καθορίζονται στη Συνθήκη και τον προσανατολισμό της συμπεριφοράς των επιχειρήσεων προς την κατεύθυνση αυτή (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 170). Ωστόσο, για την εκπλήρωση της εν λόγω αποστολής είναι αναγκαίο οι επιχειρηματίες να πληροφορούνται, μέσω της δημοσιεύσεως των αποφάσεων που διαπιστώνουν παραβάσεις κι επιβάλλουν πρόστιμα, τη συμπεριφορά που οδήγησε στις κατασταλτικές παρεμβάσεις της Επιτροπής.

58 Επομένως, η υποχρέωση της Επιτροπής να δημοσιεύει, σύμφωνα με το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, τις αποφάσεις που λαμβάνει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του κανονισμού αυτού τυγχάνει εφαρμογής σε όλες τις αποφάσεις που διαπιστώνουν παράβαση ή επιβάλλουν πρόστιμο, χωρίς να χρειάζεται να γίνει γνωστό αν περιλαμβάνουν και υποχρέωση να τεθεί τέρμα σε παράβαση ή αν η υποχρέωση αυτή δικαιολογείται ενόψει των περιστατικών της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

59 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17

— Επιχειρήματα των διαδίκων

60 Η προσφεύγουσα επικαλείται την αρχή της νομιμότητας των διοικητικών πράξεων, από την οποία απορρέει, σύμφωνα με την άποψή της, ότι η Επιτροπή μπορεί να λαμβάνει ατομικές αποφάσεις μόνο σύμφωνα με κανόνα που αποτελεί τη νομική βάση της πράξεώς της. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 21 του κανονισμού 17, το οποίο αποτελεί τη νομική βάση που δικαιολογεί τη δημοσίευση των αποφάσεων εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού, μπορεί να δημοσιευθεί μόνον το «ουσιώδες τμήμα της αποφάσεως». Η προσφεύγουσα συνάγει από τη σχέση μεταξύ του άρθρου 20 του κανονισμού 17, που αποτελεί τον κανόνα, και του άρθρου 21 του ιδίου κανονισμού, που αποτελεί την εξαίρεση (βλ. σκέψη 48 ανωτέρω), ότι η προστασία του επαγγελματικού απορρήτου καλύπτει το σύνολο της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, η δε απόφαση αυτή δεν μπορεί να δημοσιευθεί. Επομένως, η προσφεύγουσα φρονεί ότι το άρθρο 21 του κανονισμού 17 δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη δημοσίευση όλου του κειμένου της αποφάσεως περί επιβολής των προστίμων.

61 Συναφώς, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, εν προκειμένω, το επίμαχο κείμενο διακρίνεται του πρωτοτύπου μόνο λόγω της παραλείψεως των ονομάτων των υπαλλήλων των εν λόγω τραπεζών και τούτο δεν συνιστά απόδοση του «ουσιώδους τμήματος» της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων. Εξάλλου, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή μπορούσε να έχει πρόσβαση σε μεγάλο μέρος των πληροφοριακών στοιχείων που περιλαμβάνονται στο επίμαχο κείμενο λόγω της εκούσιας συνεργασίας της προσφεύγουσας.

62 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι απέρριψε, αδικαιολόγητα, την υποβληθείσα πρόταση δημοσιεύσεως του «ουσιώδους τμήματος» της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, και, έτσι, εξομοίωσε κατά τρόπο νομικώς εσφαλμένο την πλήρη απόφαση με το ουσιώδες περιεχόμενό της.

63 Η προσφεύγουσα αντικρούει την επιχειρηματολογία ότι η δημοσίευση του επιμάχου κειμένου είναι αναγκαία για να εκθέσει, καταρχάς, τη φύση, την έκταση, το περιεχόμενο και τη θεσμοποίηση της συμπράξεως, στη συνέχεια, για να τονίσει τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της συμπράξεως αυτής καθώς και τον προβαλλόμενο δόλο των ενδιαφερομένων μερών και, τέλος, την προβαλλομένη δυνατότητα της συμπράξεως να θίξει το ενδοκοινοτικό εμπόριο. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι η Επιτροπή δικαιούται να επιδιώκει τους εν λόγω σκοπούς δημοσιεύοντας κατά μη σύννομο τρόπο την απόφαση περί επιβολής προστίμων, εφόσον το άρθρο 21 του κανονισμού 17 προβλέπει ρητώς μόνον τη δημοσίευση του ουσιώδους τμήματος της εν λόγω αποφάσεως. Επικουρικώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι εν λόγω σκοποί μπορούν επίσης να επιτευχθούν με την έκθεση του «ουσιώδους τμήματος» της εν λόγω αποφάσεως.

64 Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, τα άρθρα 20 και 21 του κανονισμού 17 στερούν από την Επιτροπή κάθε διακριτικής εξουσίας ως προς τη δυνατότητα δημοσιεύσεως του πλήρους κειμένου αποφάσεως ή δημοσιεύσεως του ουσιώδους τμήματός της. Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι η Επιτροπή μπορεί να διαθέτει ελευθερία εκτιμήσεως για να αποφασίζει αυτό που συνιστά το «ουσιώδες τμήμα» αποφάσεως, αλλά τονίζει ότι καμία συναφής απόφαση δεν λήφθηκε εν προκειμένω.

65 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ενδεχόμενη πρακτική λήψεως αποφάσεων της καθής που συνίσταται στην πλήρη δημοσίευση των αποφάσεων περί επιβολής προστίμων δεν είναι σύννομη και δεν μπορεί να δικαιολογήσει την προσβαλλομένη απόφαση.

66 Η Επιτροπή κρίνει ότι ο παρών λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος. Επί της ουσίας, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι είναι εσφαλμένη η άποψη ότι το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 απαγορεύει τη δημοσίευση του μη απορρήτου και πλήρους κειμένου αποφάσεων, η οποία στηρίζεται αποκλειστικά στη μη αιτιολογημένη a contrario κρίση ότι κάθε δημοσίευση για την οποία δεν υποχρεούται η Επιτροπή είναι μη σύννομη. Σύμφωνα με την Επιτροπή, το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δεν αποτελεί διάταξη με σκοπό την προστασία των προσώπων που αφορά η προς δημοσίευση απόφαση, αλλά απορρέει από την αρχή της δημοσιότητας των νομικών πράξεων, που χαρακτηρίζει κάθε κράτος δικαίου. Εξάλλου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση αναφέρει, αιτιολογημένα, ότι η δημοσίευση του επιμάχου κειμένου είναι «αναγκαία» και νόμιμη, διότι το εν λόγω κείμενο δεν περιλαμβάνει ούτε επιχειρηματικά απόρρητα ούτε ενδεχομένως άλλα απόρρητα πληροφοριακά στοιχεία που τυγχάνουν προστασίας.

— Κρίση του Πρωτοδικείου

67 Ο παρών λόγος ακυρώσεως βασίζεται στην εσφαλμένη υποθετική περίπτωση ότι είναι παράνομη κάθε δημοσίευση αποφάσεως ληφθείσας κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 17, η οποία δεν είναι υποχρεωτική δυνάμει του άρθρου 21 του κανονισμού αυτού.

68 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η αρχή της νομιμότητας την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα προς στήριξη της απόψεώς της έχει αναγνωρισθεί, στο κοινοτικό δίκαιο, υπό την έννοια ότι απαιτεί ότι μια κύρωση, έστω κι αν δεν έχει ποινικό χαρακτήρα, μπορεί να επιβληθεί μόνον αν στηρίζεται σε σαφή και μη διφορούμενη νομική βάση (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Σεπτεμβρίου 1984, 117/83, Könecke, Συλλογή 1984, σ. 3291, σκέψη 11).

69 Πάντως, από την αρχή της νομιμότητας δεν μπορεί να συναχθεί η απαγόρευση δημοσιεύσεως των πράξεων που εκδίδουν τα κοινοτικά όργανα όταν η δημοσίευση αυτή δεν προβλέπεται ρητώς στις συνθήκες ή σε άλλη πράξη γενικής ισχύος. Στο παρόν στάδιο του κοινοτικού δικαίου, η απαγόρευση αυτή δεν συμβιβάζεται με το άρθρο 1 ΕΕ, σύμφωνα με το οποίο, εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, «οι αποφάσεις λαμβάνονται όσο το δυνατόν πιο ανοικτά». Η εν λόγω αρχή αντανακλάται στο άρθρο 255 ΕΚ, το οποίο διασφαλίζει στους πολίτες, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των κοινοτικών οργάνων. Εξάλλου, εκφράζεται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 254 ΕΚ, το οποίο εξαρτά την έναρξη ισχύος ορισμένων πράξεων των θεσμικών οργάνων από τη δημοσίευσή τους, και από πολλές διατάξεις του κοινοτικού δικαίου οι οποίες, όπως το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, υποχρεώνουν τα κοινοτικά όργανα να κοινοποιούν, στο κοινό, τις δραστηριότητές τους. Σύμφωνα με την εν λόγω αρχή, και ελλείψει διατάξεων που επιβάλλουν ή απαγορεύουν ρητώς τη δημοσίευση, η δυνατότητα των θεσμικών οργάνων να κοινοποιούν τις πράξεις που εκδίδουν είναι ο κανόνας, από τον οποίο υπάρχουν εξαιρέσεις καθόσον το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως μέσω διατάξεων που διασφαλίζουν την τήρηση του επαγγελματικού απορρήτου, απαγορεύει τη δημοσιοποίηση των εν λόγω πράξεων ή ορισμένων πληροφοριακών στοιχείων που περιλαμβάνουν οι πράξεις αυτές.

70 Στο πλαίσιο αυτό, διευκρινίζεται ότι ούτε το άρθρο 287 ΕΚ ούτε ο κανονισμός 17 επισημαίνουν ρητώς ποια πληροφοριακά στοιχεία, πλην των επιχειρηματικών απορρήτων, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δεν μπορεί να συναχθεί ότι τούτο συμβαίνει στην περίπτωση όλων των πληροφοριακών στοιχείων που συλλέγονται κατ' εφαρμογήν του εν λόγω κανονισμού, πλην αυτών, η δημοσίευση των οποίων είναι υποχρεωτική δυνάμει του άρθρου 21. Πράγματι, όπως το άρθρο 287 ΕΚ, το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, το οποίο θέτει σε εφαρμογή την εν λόγω διάταξη της Συνθήκης στον τομέα των κανόνων του ανταγωνισμού που εφαρμόζονται στις επιχειρήσεις, απαγορεύει μόνον τη δημοσίευση πληροφοριών «οι οποίες, λόγω της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο».

71 Καταρχάς, για να εμπίπτουν στο επαγγελματικό απόρρητο τα πληροφοριακά στοιχεία, λόγω της φύσεώς τους, απαιτείται να είναι γνωστά σε περιορισμένο αριθμό προσώπων. Στη συνέχεια, πρέπει να πρόκειται για πληροφοριακά στοιχεία η δημοσίευση των οποίων μπορεί να προκαλέσει σοβαρή ζημία στο πρόσωπο που τα

προσκόμισε ή σε τρίτους. Τέλος, τα συμφέροντα που μπορεί να θιγούν από τη δημοσίευση της πληροφορίας απαιτείται να είναι αντικειμενικώς άξια προστασίας. Η εκτίμηση του απορρήτου χαρακτήρα μιας πληροφορίας απαιτεί έτσι τη στάθμιση μεταξύ των νομίμων συμφερόντων που απαγορεύουν τη δημοσίευσή της και του γενικού συμφέροντος σύμφωνα με το οποίο οι δραστηριότητες των κοινοτικών οργάνων διεξάγονται όσο το δυνατόν πιο ανοικτά.

72 Στάθμιση του γενικού συμφέροντος για τη διαφάνεια της κοινοτικής δράσεως και των ενδεχομένως αντιτιθεμένων συμφερόντων πραγματοποιήθηκε από τον κοινοτικό νομοθέτη με διάφορες πράξεις του παραγώγου δικαίου, μεταξύ άλλων, με τον κανονισμό 45/2001 και τον κανονισμό (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43). Μολονότι είναι αληθές ότι η έννοια του «επαγγελματικού απορρήτου» εμπίπτει στο πρωτογενές δίκαιο καθόσον περιλαμβάνεται στο άρθρο 287 ΕΚ και το παράγωγο δίκαιο δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να τροποποιήσει τις διατάξεις της Συνθήκης, η ερμηνεία της Συνθήκης εκ μέρους του κοινοτικού νομοθέτη ως προς ζήτημα το οποίο δεν ρυθμίζεται ρητώς συνιστά παρ' όλ' αυτά σημαντική ένδειξη του τρόπου με τον οποίον πρέπει να γίνει αντιληπτή μια διάταξη (προτάσεις του δικαστή M. Kirschner, εκτελούντα χρέη γενικού εισαγγελέα στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, Τ-51/89, Tetra Pak κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-309, II-312, σκέψη 34).

73 Προστίθεται ότι, μολονότι στην αιτιολογική σκέψη 9 της αποφάσεως 2001/462 γίνεται μνεία του κανονισμού 45/2001 (βλ. σκέψεις 32 και 33 ανωτέρω), η αιτιολογική σκέψη 10 προβλέπει ότι «η παρούσα απόφαση δεν πρέπει να θίγει τους γενικούς όρους περί χορήγησης ή απαγόρευσης της πρόσβασης στα έγγραφα της Επιτροπής». Εκδίδοντας την εν λόγω απόφαση, η Επιτροπή δεν σκοπούσε επομένως ούτε να περιορίσει ούτε να επεκτείνει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες το κοινό μπορεί να έχει πρόσβαση σε έγγραφα που αφορούν την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού και των πληροφοριακών στοιχείων που περιλαμβάνουν, σε σχέση με όσα προβλέπονται στους εν λόγω κανονισμούς.

74 Επομένως, καθόσον αυτές οι διατάξεις του παραγώγου δικαίου απαγορεύουν την αποκάλυψη πληροφοριακών στοιχείων στο κοινό ή αποκλείουν την πρόσβαση του

κοινού σε έγγραφα που τα περιλαμβάνουν, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα εν λόγω πληροφοριακά στοιχεία καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Αντιθέτως, καθόσον το κοινό έχει δικαίωμα προσβάσεως σε έγγραφα που περιλαμβάνουν ορισμένα πληροφοριακά στοιχεία, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι τα εν λόγω πληροφοριακά στοιχεία καλύπτονται, ως εκ της φύσεώς τους, από το επαγγελματικό απόρρητο.

75 Όσον αφορά τη δημοσίευση των αποφάσεων που η Επιτροπή λαμβάνει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 17, από τα προηγούμενα προκύπτει ότι το άρθρο 20 του κανονισμού 17 απαγορεύει, πέραν της δημοσιεύσεως των επιχειρηματικών απορρήτων, τη δημοσίευση ιδίως πληροφοριακών στοιχείων που εμπίπτουν στις εξαιρέσεις του δικαιώματος προσβάσεως σε έγγραφα του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 ή τα οποία προστατεύονται δυνάμει άλλων κανόνων του παραγώγου δικαίου, όπως ο κανονισμός 45/2001. Αντιθέτως, το άρθρο αυτό δεν απαγορεύει τη δημοσίευση πληροφοριακών στοιχείων, των οποίων το κοινό δικαιούται να λάβει γνώση μέσω του δικαιώματος προσβάσεως σε έγγραφα.

76 Στη συνέχεια, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση δημοσιεύσεως των αποφάσεών της που έχουν ληφθεί κατ' εφαρμογήν των άρθρων 2, 3, 6, 7 και 8 του εν λόγω κανονισμού. Λαμβανομένων υπόψη των προηγουμένων σκέψεων, το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι περιορίζει την υποχρέωση αυτή στη μνεία των ενδιαφερομένων μερών και του «ουσιώδους τμήματος» των εν λόγω αποφάσεων προς διευκόλυνση του καθήκοντος της Επιτροπής να πληροφορεί το κοινό για τις αποφάσεις της, λαμβανομένων υπόψη ιδίως των γλωσσικών δυσχερειών που συνδέονται με τη δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα. Αντιθέτως, η διάταξη αυτή δεν περιορίζει τη δυνατότητα της Επιτροπής, αν το κρίνει σκόπιμο και αν οι πόροι της το επιτρέπουν, να δημοσιεύσει το πλήρες κείμενο των εν λόγω αποφάσεων, με την επιφύλαξη της τηρήσεως του επαγγελματικού απορρήτου όπως έχει καθορισθεί ανωτέρω.

77 Επομένως, μολονότι επιβάλλεται στην Επιτροπή η γενική υποχρέωση να δημοσιεύει μόνον τα μη απόρρητα κείμενα των αποφάσεών της, δεν είναι αναγκαίο, για τη διασφάλιση της τηρήσεως της υποχρεώσεως αυτής, το άρθρο 21, παράγραφος 2, να

ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι χορηγεί συγκεκριμένο δικαίωμα στους αποδέκτες των αποφάσεων που εκδίδονται βάσει των άρθρων 2, 3, 6, 7 και 8 του κανονισμού 17, το οποίο τους επιτρέπει να αντικρούουν τη δημοσίευση εκ μέρους της Επιτροπής στην Επίσημη Εφημερίδα (και, ενδεχομένως, και στην ιστοσελίδα του εν λόγω οργάνου στο Διαδίκτυο) πληροφοριακών στοιχείων τα οποία, αν και δεν είναι απόρρητα, δεν είναι «ουσιώδη» για την κατανόηση του διατακτικού των εν λόγω αποφάσεων.

78 Περαιτέρω, το συμφέρον μιας επιχειρήσεως, στην οποία η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο για παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού, να μη δημοσιευτούν στο κοινό λεπτομέρειες της προσαπτομένης συμπεριφοράς που αποτελεί παράβαση, δεν τυγχάνει καμίας ιδιαίτερης προστασίας, λαμβανομένου υπόψη του συμφέροντος του κοινού να γνωρίζει το ευρύτερο δυνατόν τους λόγους κάθε πράξεως της Επιτροπής, του συμφέροντος των επιχειρηματιών να γνωρίζουν ποια είναι η συμπεριφορά για την οποία μπορεί να τους επιβληθούν κυρώσεις και το συμφέρον των προσώπων που θίγονται από την παράβαση να γνωρίζουν τις λεπτομέρειές της προκειμένου να επικαλεσθούν, ενδεχομένως, τα δικαιώματά τους κατά των επιχειρήσεων στις οποίες επιβάλλονται κυρώσεις και ενόψει της δυνατότητας που έχει η εν λόγω επιχείρηση να υποβάλει την απόφαση αυτή σε δικαστικό έλεγχο.

79 Συνεπώς, το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δεν σκοπεί να περιορίσει την ελευθερία της Επιτροπής να δημοσιεύει εκουσίως πληρέστερο κείμενο της αποφάσεώς της από το κείμενο που τουλάχιστον απαιτείται και να περιλαμβάνει στο κείμενο αυτό και πληροφοριακά στοιχεία των οποίων δεν απαιτείται η δημοσίευση, καθόσον η δημοσίευση των στοιχείων αυτών δεν είναι ασυμβίβαστη με την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου.

80 Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί του παραδεκτού του.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το μη σύννομο της δημοσιεύσεως των τμημάτων της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων σχετικά με το έτος 1994, και επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

81 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η δημοσίευση των τμημάτων της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων σχετικά με το έτος 1994 δεν είναι σύννομη για τον λόγο, αφενός, ότι η Επιτροπή δεν ήταν αρμόδια να κρίνει την παράβαση που διέπραξε στην Αυστρία η προσφεύγουσα το 1994, και, αφετέρου, το διατακτικό της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων δεν αποφαίνεται επί των πρακτικών που διαπιστώθηκαν κατά τη διάρκεια του έτους 1994. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι έχει έννομο συμφέρον ως προς αυτό τον λόγο ακυρώσεως, διότι τα εν λόγω στοιχεία περιλαμβάνουν πληροφορίες που την αφορούν και καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο.

82 Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι, το 1994, στην Αυστρία δεν ετύγχανε εφαρμογής το άρθρο 81 ΕΚ, αλλά το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (στο εξής: ΕΟΧ). Ωστόσο, το άρθρο 56 ΕΟΧ χορηγούσε αρμοδιότητα στην εποπτεύουσα αρχή της ΕΖΕΣ, όταν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις πραγματοποιούν πλέον του 33 % του κύκλου εργασιών τους στην ΕΖΕΣ, που ήταν η περίπτωση της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα συνάγει εξ αυτού ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να εφαρμόζει τον κανονισμό 17 σε παραβάσεις του άρθρου 53 ΕΟΧ, διαπραχθείσες το 1994, εφόσον, αφενός, δεν ήταν αρμόδια για την εν λόγω χρονική περίοδο και, αφετέρου, τα σημεία της εκθέσεως των πραγματικών περιστατικών της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων σχετικά με το έτος 1994 δεν ασκούν επιρροή ως προς το διατακτικό της ίδιας αυτής αποφάσεως.

83 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η Επιτροπή δεν δικαιούνταν να δημοσιεύσει τις πραγματικές διαπιστώσεις σχετικά με το έτος 1994, διότι συνέλεξε τις συναφείς

πληροφορίες βάσει των άρθρων 11 και 14 του κανονισμού 17 και υποχρεούνταν, δυνάμει του άρθρου 287 ΕΚ και του άρθρου 20 του κανονισμού 17, να διαφυλάξει το επαγγελματικό απόρρητο. Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι το επίμαχο κείμενο περιλαμβάνει απόρρητα πληροφοριακά στοιχεία λόγω του ότι αναφέρει πολλά εσωτερικά κείμενα της προσφεύγουσας, τα οποία η Επιτροπή συνέλεξε κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 17.

84 Με τον έκτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση παραβαίνει το άρθρο 253 ΕΚ, διότι δεν αναφέρει τους λόγους που δικαιολογούν τη δημοσίευση των αποσπασμάτων της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων σχετικά με το έτος 1994. Η προσφεύγουσα τονίζει ότι, μολονότι η αίτησή της να παραμείνουν απόρρητα τα εν λόγω αποσπάσματα αναφέρεται δις στην προσβαλλομένη απόφαση, με την προσβαλλομένη απόφαση δεν λήφθηκε θέση επί του συγκεκριμένου αυτού αιτήματος ούτε επί της επιχειρηματολογίας που το υποστήριζε, και απλώς δόθηκε απάντηση στο επιχείρημα ότι μόνον το «ουσιώδες τμήμα» της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων μπορεί να δημοσιευθεί. Η προσφεύγουσα τονίζει ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ του τελευταίου αυτού επιχειρήματος και του επιχειρήματος που αφορά τα στοιχεία σχετικά με το έτος 1994.

85 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό του τρίτου λόγου ακυρώσεως υποστηρίζοντας, κατ' αρχάς, ότι οι αιτιάσεις που αφορούν τη μη εφαρμογή του κανονισμού 17 και την αναρμοδιότητα της Επιτροπής, ως προς τη νομιμότητα της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων, προβλήθηκαν εκπροθέσμως. Στη συνέχεια, ως προς την αιτίαση που αφορά το αλυσιτελές των στοιχείων σχετικά με το έτος 1994, η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα δεν έχει κανένα έννομο συμφέρον. Η Επιτροπή είναι της γνώμης ότι η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον ούτε και ως προς τον έκτο λόγο ακυρώσεως.

86 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι δύο λόγοι ακυρώσεως δεν είναι, εν πάση περιπτώσει, βάσιμοι.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

87 Όπως και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, ο τρίτος λόγος βασίζεται στην εσφαλμένη υποθετική περίπτωση ότι μπορεί να δημοσιευθούν μόνο τα πληροφοριακά στοιχεία των οποίων η δημοσίευση απαιτείται με το άρθρο 21 του κανονισμού 17, ενώ όλα τα λοιπά συλλεγέντα πληροφοριακά στοιχεία σύμφωνα με τον κανονισμό 17 δεν μπορούν να δημοσιευθούν.

88 Αντιθέτως, η Επιτροπή είναι ελεύθερη να δημοσιεύσει το πλήρες κείμενο της αποφάσεώς της καθόσον στο κείμενο αυτό δεν περιλαμβάνονται πληροφοριακά στοιχεία που εμπίπτουν στην προστασία του επαγγελματικού απορρήτου όπως καθορίστηκε ανωτέρω στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου λόγου ακυρώσεως.

89 Συναφώς, το γεγονός ότι, σε απόφαση περί επιβολής προστίμων, περιλαμβάνονται πραγματικές διαπιστώσεις που αφορούν σύμπραξη δεν μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι η Επιτροπή είναι αρμόδια για τη διαπίστωση της συναφούς παραβάσεως ή από την προϋπόθεση ότι έχει πράγματι διαπιστώσει τέτοια παράβαση. Πράγματι, η Επιτροπή δύναται νομοτύπως να περιγράφει, σε απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση και επιβάλλουσα κύρωση, το πραγματικό και ιστορικό πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται η επικρινόμενη συμπεριφορά. Το αυτό ισχύει για τη δημοσίευση της εν λόγω περιγραφής, δεδομένου ότι μπορεί να είναι χρήσιμη ώστε το ενδιαφερόμενο κοινό να αντιληφθεί πλήρως τους λόγους της αποφάσεως αυτής. Συναφώς, εναπόκειται στην Επιτροπή να κρίνει αν είναι πρόσφορο να περιληφθούν στην απόφαση τέτοια στοιχεία.

90 Εν προκειμένω, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να αποκρουστεί ότι η περιγραφή του ιστορικού της συμπράξεως, περιλαμβανομένου του ιστορικού των συμπεριφορών που έλαβαν χώρα το 1994, τονίζει τη φύση και τη λειτουργία της συμπράξεως και είναι επομένως πρόσφορο για την κατανόηση της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων.

91 Ως προς τον έκτο λόγο ακυρώσεως, από τα προηγούμενα στοιχεία προκύπτει ότι η απόφαση να περιληφθούν στο επίμαχο κείμενο τα σχετικά με το 1994 στοιχεία δεν χρήζει καμιάς ιδιαίτερης αιτιολογήσεως.

92 Επομένως, ο τρίτος και ο έκτος λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμοι. Κατά συνέπεια, οι λόγοι αυτοί πρέπει να απορριφθούν χωρίς να χρειάζεται να κριθεί το παραδεκτό τους.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του κανονισμού 45/2001

— Επιχειρήματα των διαδίκων

93 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, το επίμαχο κείμενο, σε πολλά αποσπάσματα, επιτρέπει την ταυτοποίηση των φυσικών προσώπων που μετείχαν, για λογαριασμό της, σε συναντήσεις, το αποτέλεσμα των οποίων ήταν ο περιορισμός του ανταγωνισμού. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η δημοσίευση των εν λόγω πληροφοριακών στοιχείων αντίκειται στις διατάξεις του κανονισμού 45/2001. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δικαιούται να επικαλεστεί την παράβαση αυτή του κανονισμού 45/2001 εξ ιδίου ονόματος, καθόσον μπορεί να ασκηθούν εναντίον της αγωγές αποζημιώσεως εκ μέρους των ενδιαφερομένων προσώπων και ότι το εργατικό δίκαιο της επιβάλλει καθήκον αρωγής των μελών του προσωπικού της.

94 Η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον όσον αφορά τον παρόντα λόγο ακυρώσεως, εφόσον δεν υπάρχει προσβολή, και ούτε καν φερομένη προσβολή, των δικών της δικαιωμάτων.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

95 Ο κανονισμός 45/2001 σκοπεί την προστασία των φυσικών προσώπων από απόψεως επεξεργασίας στοιχείων προσωπικού χαρακτήρα. Η προσφεύγουσα, που είναι νομικό πρόσωπο, δεν αποτελεί μέρος του κύκλου των προσώπων των οποίων ο εν λόγω κανονισμός σκοπεί να διασφαλίσει την προστασία. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί φερομένη παράβαση των κανόνων που θεσπίζει ο εν λόγω κανονισμός (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Ιουνίου 1983, 85/82, Schloh κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 2105, σκέψη 14, και της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψεις 49 και 50, καθώς επίσης και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Van Gerven στην απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-2555, I-2559, σκέψεις 55 και 56).

96 Τα επιχειρήματα που αντλεί η προσφεύγουσα από τις φερόμενες υποχρεώσεις της έναντι των διευθυντών και υπαλλήλων της δυνάμει του αυστριακού δικαίου δεν μπορούν να αναιρέσουν το συμπέρασμα αυτό, δεδομένου ότι πρόκειται απλώς για μη τεκμηριωμένους ισχυρισμούς. Επομένως, τα εν λόγω επιχειρήματα δεν επαρκούν για να αποδείξουν την ύπαρξη προσωπικού συμφέροντος της προσφεύγουσας προς επίκληση της παραβάσεως του κανονισμού 45/2001.

97 Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το μη σύννομο της προηγουμένης δημοσιεύσεως της αποφάσεως περί επιβολής των προστίμων στα γερμανικά στην ιστοσελίδα της Επιτροπής στο Διαδίκτυο

— Επιχειρήματα των διαδίκων

98 Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι η Επιτροπή ανήγγειλε, με την προσβαλλομένη απόφαση, την πρόθεσή της να δημοσιεύσει στο Διαδίκτυο το επίμαχο κείμενο στα γερμανικά. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η πρόωρη αυτή δημοσίευση σε μία μόνο γλώσσα αντίκειται στην αρχή της ισότητας και παραβαίνει το γλωσσικό καθεστώς των Κοινοτήτων. Η προσφεύγουσα είναι της γνώμης ότι τούτο θίγει τα έννομα συμφέροντά της, εφόσον το γεγονός ότι η εκ των προτέρων δημοσίευση μόνο στα γερμανικά του επιμάχου κειμένου θίγει νωρίτερα και αυστηρότερα τα συμφέροντά της.

99 Η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα δεν θεμελίωσε αρκούντως αυτό τον λόγο ακυρώσεως και δεν εξέθεσε σε τι την θίγουν οι επικληθείσες παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

100 Με τον παρόντα λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί μια πτυχή της προσβαλλομένης αποφάσεως διαφορετική από τον καθορισμό του περιεχομένου του επιμάχου κειμένου, ήτοι τη δημοσίευση του κειμένου αυτού στα γερμανικά στο Διαδίκτυο πριν από τη δημοσίευσή του, σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ενώσεως, στην Επίσημη Εφημερίδα.

101 Η προηγούμενη δημοσίευση της αποφάσεως περί επιβολής προστίμων στα γερμανικά στην ιστοσελίδα της Επιτροπής στο Διαδίκτυο δεν μπορεί εντούτοις να μεταβάλει τη νομική θέση της προσφεύγουσας. Επομένως, η θιγόμενη με τον παρόντα λόγο ακυρώσεως πτυχή της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν αποτελεί πράξη δυναμένη να προσβληθεί. Επομένως, η προσφυγή είναι απαράδεκτη όσον αφορά τον λόγο αυτό.

102 Περαιτέρω, και εν πάση περιπτώσει, αυτός ο λόγος ακυρώσεως δεν είναι βάσιμος. Πέραν των υποχρεώσεων δημοσιότητας που της επιβάλλονται ιδίως με τον κανονισμό 17, η Επιτροπή διαθέτει σημαντικό περιθώριο εκτιμήσεως για να εκτιμά, ανά περίπτωση, τη δημοσιότητα που πρέπει να δίνει στις πράξεις της. Ουδαμώς υποχρεούται να αντιμετωπίζει συναφώς πράξεις της ιδίας φύσεως με τον ίδιο τρόπο. Συγκεκριμένα, η αρχή της ισότητας δεν απαγορεύει στην Επιτροπή να δημοσιοποιεί προηγουμένως κείμενα των οποίων σκοπείται η δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα, τα οποία όμως δεν διαθέτει ακόμη σε όλες τις επίσημες γλώσσες, στην ιστοσελίδα της στο Διαδίκτυο στις γλώσσες που είναι διαθέσιμες ή σε αυτή ή αυτές που γνωρίζει καλύτερα το ενδιαφερόμενο κοινό. Συναφώς, το γεγονός ότι διαθέτει μόνον τα κείμενα σε ορισμένες γλώσσες συνιστά επαρκή διαφορά για να δικαιολογήσει τη διαφορετική μεταχείριση.

103 Η υποχρέωση δημοσιεύσεως στην Επίσημη Εφημερίδα όλων των επισήμων γλωσσών, που θεσπίζεται στο άρθρο 5 του κανονισμού 1, όπως τροποποιήθηκε τελευταία με τον κανονισμό (ΕΚ) 920/2005 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2005 (ΕΕ L 156, σ. 3), δεν παραβιάζεται από δημοσίευση που δεν πραγματοποιείται μέσω της Επίσημης Εφημερίδας.

104 Εφόσον πρέπει να απορριφθούν όλοι οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή.

Επί των δικαστικών εξόδων

105 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε συναφές αίτημα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της καθής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Pirrung Forwood Παπασάββας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Μαΐου 2006.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

E. Coulon J. Pirrung